

هدف چیست؟

اگر بخواهیم هدف امام حسین علیه السلام را بیان کنیم، باید این طور بگوییم که هدف آن بزرگوار عبارت بود از انجام دادن یک واجب عظیم از واجبات دین که آن واجب عظیم را هیچ کس قبل از امام حسین(ع) - حتی خود پیغمبر(ص) - انجام نداده بود. نه پیغمبر(ص) این واجب را انجام داده بود، نه امیرالمؤمنین(ع)، نه امام حسن مجتبی(ع).

هدف، عبارت است از بازگرداندن جامعه اسلامی به خط صحیح. چه زمانی؟ آن وقتی که راه، عوضی شده است و جهالت و ظلم و استبداد و خیانت کسانی، مسلمین را منحرف کرده و زمینه و شرایط هم آماده است.

مقام معظم رهبری(مدظله العالی)

زوار قبر حسین در کجا هستند؟!

روز قیامت منادی ندا می کند: شیعیان آل محمد(ص) در کجا هستید؟! پس از میان مردم گردنهایی کشیده شده و افرادی پیاپی می خیزند که عدد آنها را غیر از حقتعالی کس دیگر نمی داند. سپس منادی ندا می کند: زوار قبر حسین(ع) در کجا هستید؟!

خلق بسیاری به پامی خیزند. پس به ایشان گفته می شود: دست هر کسی را که دوست دارید بگیرید و آنها را به بهشت ببرید، پس شخصی که جزء زائرین است هر کسی را که بخواهد گرفته و به بهشت می برد. آری همانگونه که امام حسین(ع) همه وجودش را برای خدا خرج کرد و در برابر خدا از همه دارائی اش گذشت و حاضر شد در خون خود بغلشد و شاهد پرپر شدن تک تک عزیزانش باشد، خدا هم برای حسین فاطمه، از همه چیز گذشت و عشق و محبت او را مایه ی نجات، اشک بر او را آمرزنده ی گناهان و زیارتش را وسیله ای برای تقرب به خود قرار داد.

انعام الله

روز سوم

ورود امام حسین علیه السلام به زمین کربلا

روز پنجشنبه دوم محرم سال شصت و یک بوده است. در مقتل ابی اسحاق اسفراینی آمده است که: امام علیه السلام با یارانش سیر می کردند تا به بلده ای رسیدند که در آنجا جماعتی زندگی می کردند، امام از نام آن بلده سؤال نمود. پاسخ دادند: «شط فرات» است. آن حضرت فرمود: آیا اسم دیگری غیر از این اسم دارد؟ جواب دادند: «کربلا».

پس گریست و فرمود: این زمین، به خدا سوگند زمین کرب و بلا است! سپس فرمود: مشتی از خاک این زمین را به من دهید، پس آن را گرفته بو کرد و از گریانش مقداری خاک بیرون آورد و فرمود: این خاکی است که جبرئیل از جانب پروردگار برای جدم رسول خدا آورده و گفته که این خاک از موضع تربت حسین است، پس آن خاک را نهاد و فرمود: هر دو خاک دارای یک عطر هستند!

در این روز حر بن یزید ریاحی نامه ای به عیدالله بن زیاد نوشت و در آن نامه او را از ورود امام حسین علیه السلام به کربلا آگاه ساخت.

مردم، بندگان دنیا هستند امام علیه السلام پس از ورود به سرزمین کربلا به اصحاب خود فرمود:

الناس عبيد الدنيا والدين لعق علي الستم
يحوظونه ما درت معايشهم فاذا محصوا
بالبلاد قل الديانون.

مردم، بندگان دنیا هستند و دین را همانند چیزی که طعم و مزه داشته باشد، می انگارند و تا مزه آن را بر زبان خود احساس می کنند آن را نگاه می دارند و هنگامی که بنای آزمایش باشد، تعداد دینداران اندک می شود.

روز سوم

اعزام لشکر به سوی کربلا

عمر بن سعد یک روز بعد از ورود امام (ع) به کربلا یعنی روز سوم محرم با چهار هزار سپاهی از اهل کوفه وارد کربلا شد. برخی نوشته اند که: بنو زهره (قبیله عمر بن سعد) نزد او آمده و گفتند: تو را به خدا سوگند می دهیم از این کار در گذر و تو داوطلب جنگ با حسین مشو، زیرا این باعث دشمنی میان ما و بنی هاشم می گردد.

عمر بن سعد نزد عیدالله رفت و استغفا کرد، ولی عیدالله استغفای او را نپذیرفت، و او تسلیم شد.

و برخی از تاریخ نویسان نوشته اند: عمر بن سعد دو پسر داشت: یکی به نام حفص که پدر را تشویق و ترغیب به رفتن کرد تا با امام (ع) مقابله کند، ولی فرزند دیگرش او را به شدت از اقدام به چنین کاری بر حذر می داشت، و سرانجام حفص نیز با پدرش راهی کربلا شد.

خریداری اراضی کربلا

از وقایعی که در روز سوم ذکر شده، این است که امام علیه السلام قسمتی از زمین کربلا را که قبرش در آن واقع، شده است، از اهل نینوا و غاضیه به به شصت هزار درهم خریداری کرد و با آنها شرط کرد که مردم را برای زیارت قبرش راهنمایی نموده و زوار او را تا سه روز میهمانی نمایند.

وقف نامه

اسلام به گونه ای اساسی و ریشه ای تمام نیازهای جامعه و پیروان خود را بررسی کرده و راه حل های را ارائه داده که ضامن و در بردارنده ی گسترش عدالت و مساوات است. بعضی از این قوانین عبارتند از: زکات، خمس، صدقه و وقف که به مدد آنها مشکلات اقتصادی جامعه بر طرف می شود و طبقه ی سرمایه دار همردیف گروه محروم و مستضعف می شود. ولی با گسترش جامعه اسلام از نظر جمعیت و محدوده ی جغرافیایی نیازهای بشر نسبت به گذشته تفاوت بسیاری یافت. بدین جهت نیاز به منابع اقتصادی ضرورت بیشتری یافت.

از این رو وقف در میان مسلمانان دارای ارزش والایی است. چرا که در پیشبرد شئون زندگی و استحکام پایه های گوناگون اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی، و بهداشتی جامعه اسلامی نقش موثر و به سزایی داشته است. اسلام به پیروان خود دستور داده تا با اجرای دستورات قرآن و شارع مقدس برای محرومیت زدایی از جامعه ی اسلامی اقدام کنند.

یکی از روشهای نیکو و ستهای حسنه «وقف» است. وقف از دیر باز به شکلهای گوناگونی در تاریخ بشر وجود داشته است و اسلام آن را در مسیری روشن، منطقی، هدفدار، مترقی و دقیق نهاده است. ینش اسلامی باعث شد که روز به روز بر شمار موقوفات افزوده شود، تا جایی که بسیاری از مساجد، مدارس، بیمارستان ها و ... دارای املاک موقوفی شدند، تا از این راه مخارج آنها تامین شود.

جنگ روانی عبیدالله بن زیاد
در این روز عبیدالله بن زیاد مردم را در مسجد کوفه گرد آورد و خود به منبر رفت و گفت: ای مردم! شما آل ابی سفیان را آزمودید و آنها را چنان که می‌خواستید، یافتید! و یزید را می‌شناسید که دارای سیره و طریقه‌ای نیکو است! و به زیر دستان احسان می‌کند! و عطایای او بجاست! و پدرش نیز چنین بود! و اینک یزید دستور داده است که بهره شما را از عطایا بیشتر کنم و پولی را نزد من فرستاده است که در میان شما قسمت نموده و شما را به جنگ با دشمنش حسین بفرستم! این سخن را به گوش جان بشنوید و اطاعت کنید.

سپس از منبر به زیر آمد و برای مردم شام نیز عطایایی مقرر کرد و دستور داد تا در تمام شهر ندا کنند که مردم برای حرکت آماده باشند، و خود و همراهانش به سوی نخيله حرکت کرد و حصین بن نمیر و حجار بن ابجر و شیب بن ربیع و شمر بن ذی الجوشن را به کربلا گسیل داشت تا عمر بن سعد را در جنگ با حسین کمک نمایند.
پس از اعزام عمر بن سعد به کربلا، شمر بن ذی الجوشن اولین فردی بود که با چهار هزار نفر سپاهی آزموده برای جنگ با امام حسین علیه‌السلام اعلام آمادگی کرد و بعد یزید بن رباب کلی با دو هزار نفر و حصین بن نمیر با چهار هزار نفر که جمعا بیست هزار نفر می‌شدند.

گزارش های خون آلود
عبیدالله در این روز نامه‌ای به عمر بن سعد نوشت که: من از نظر کثرت لشکر اعم از سواره و پیاده و تجهیزات، چیزی را از تو فروگذار نکردم، توجه داشته باش که هر روز و هر شب گزارش کار تو را برای من می‌فرستند!

وضعیت لشکر دشمن چون مردم می‌دانستند که جنگ با امام حسین علیه‌السلام در حکم جنگ با خدا و پیامبر اوست، تعدادی در اثنای راه از لشکر دشمن جدا شده و فرار کردند. نوشته‌اند که: فرماندهای که از کوفه با هزار رزمنده حرکت کرده بود، چون به کربلا می‌رسید فقط سیصد یا چهار صد نفر و یا کمتر از این تعداد همراه او بودند، بقیه به علت اعتقادی که به این جنگ نداشتند، اقدام به فرار کرده بودند.

راه آب بسته شد
در روز هفتم محرم عبیدالله بن زیاد ضمن نامه‌ای به عمر بن سعد از وی خواست تا با سپاهیان خود بین امام حسین(ع) و یاران، و آب فرات فاصله ایجاد کرده و اجازه نوشیدن آب به آنها ندهد.
عمر بن سعد نیز بدون فاصله "عمرو بن حجاج" را با پانصد سوار در کنار شریعه فرات مستقر کرد و مانع دسترسی امام حسین علیه‌السلام و یارانش به آب شدند.

جلوه ای از قهر حسینی
در این روز مردی به نام "عبیدالله بن حصین ازدی" - که از قبیله "بجیله" بود - فریاد برآورد: ای حسین! این آب را دیگر بسان رنگ آسمانی نخواهی دید! به خدا سوگند که قطره‌ای از آن را نخواهی آشامید، تا از عطش جان دهی! امام علیه‌السلام فرمودند: خدا یا! او را از تشنگی بکش و هرگز او را مشمول رحمت خود قرار نده.

حمید بن مسلم می‌گوید: به خدا سوگند که پس از این گفتگو به دیدار او رفتم در حالی که بیمار بود، قسم به آن خدایی که جز او پروردگاری نیست، دیدم که عبدالله بن حصین آنقدر آب می‌آشامید تا شکمش بالا می‌آمد و آن را بالا می‌آورد و باز فریاد می‌زد: العطش! باز آب می‌خورد، ولی سیراب نمی‌شد. چنین بود تا به هلاکت رسید.

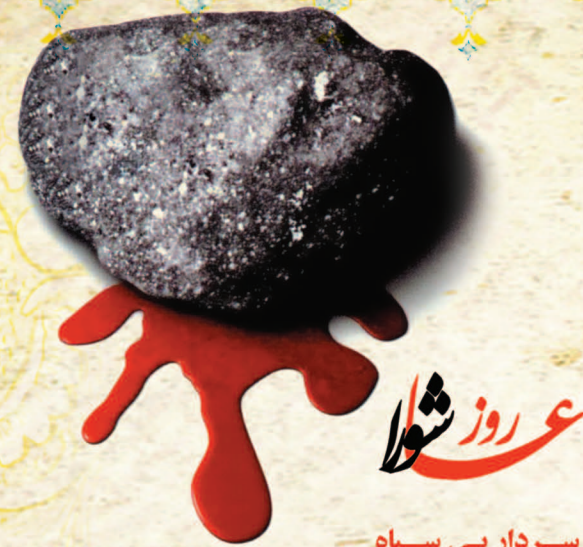
من امان نمی‌خواهم!
شمر که با قصد جنگ وارد کربلا شده بود، از عبیدالله بن زیاد امان نامه‌ای برای خواهرزادگان خود و از جمله حضرت عباس علیه‌السلام گرفته بود که در این روز امان نامه را بر آن حضرت عرضه کرد و ایشان نپذیرفت.
شمر نزدیک خیام امام حسین علیه‌السلام آمد و عباس، عبدالله، جعفر و عثمان (فرزندان امام علی علیه‌السلام که مادرشان ام‌البنین علیها‌السلام بود) را طلبید. آنها بیرون آمدند، شمر گفت: از عبیدالله برایتان امان گرفته‌ام. آنها همگی گفتند: خدا تو را و امان تو را لعنت کند، ما امان داشته باشیم و پسر دختر پیامبر امان نداشته باشد!؟

سه صحنه مهم شب عاشورا

فرزند یا امام، کدامیک مقدمند؟
در شب عاشورا به "محمد بن بشیر حضرمی" یکی از یاران امام حسین علیه‌السلام خبر دادند که فرزندت در سرحد ری اسیر شده است. او در پاسخ گفت: ثواب این مصیبت او و خود را از خدای متعال آرزو می‌کنم و دوست ندارم فرزندم اسیر باشد و من زنده بمانم. امام حسین علیه‌السلام چون سخن او را شنید فرمود: خدا تو را یامرزد، من بیعت خود را از تو برداشتم، برو و در آزاد کردن فرزندت بکوش.
محمد بن بشیر گفت: در حالی که زنده هستم، طعمه درندگان شوم اگر چنین کنم و از تو جدا شوم.
امام علیه‌السلام پنج جامه به او داد که هزار دینار ارزش داشت و فرمود: پس این لباسها را به فرزندت که همراه توست بسپار تا در آزادی برادرش مصرف کند.

تاکتیک های جنگی امام حسین (ع) ادامه دارد
امام علیه‌السلام در شب عاشورا دستور دادند برای حفظ حرم و خیام، خندق را پشت خیمه‌ها حفر کنند. حضرت دستور داد به محض حمله دشمن چوبها و خار و خاشاکی که در خندق بود را آتش بزنند تا ارتباط دشمن از پشت سر قطع شود و این تدبیر امام علیه‌السلام بسیار سودمند بود.

آخرین توشه
مر حوم شیخ صدوق در کتاب ارزشمند "امالی" نوشته است: شب عاشورا حضرت علی‌اکبر علیه‌السلام و ۳۰ نفر از اصحاب به دستور امام علیه‌السلام از شریعه فرات آب آوردند. امام علیه‌السلام به یاران خود فرمود: برخیزید، غسل کنید و وضو بگیرید که این آخرین توشه شماست.

عاشورا

سردار بی سپاه
و اینک میدانی دوباره، اینک ۷۲ یار و هزاران دشمن کینه‌توزی که رحم و مروت را از ازل نیاموخته‌اند. اینک عاشورا که هر چه از آن بگوئیم کم گفته ایم، از برخوردهای جلاذانه سپاه عمر بن سعد، یا عنایات و الطاف سیدالشهداء علیه‌السلام.
سردارانی، سپاه عظیمی را به سوی جهنم رهبری می‌کردند و امام معصومی لشکر کم تعداد خود را به بهشت بشارت می‌داد... و سرانجام شهادت، خون، نیزه، عطش و اطفال، تازیانه و سرهای بریده، آه از اسارت و شام، آه از خرابه و ...

مجالس حسینی
در سخنان نورانی امامان معصوم تأکید زیادی برای تشکیل مجالس دینی شده است، پیامبر (ص) می‌فرماید: «علیکم بمجالس الذکر». بر شما لازم است که مجالس دینی را تشکیل دهید و در آنها شرکت کنید و در جای دیگر می‌فرماید: «ارتعوا ریاض الجنة قالوا: یا رسول الله ما ریاض الجنة قال: مجالس الذکر». هر گاه به باغ های بهشت برخورد کردید، در آن حاضر شوید. سؤال کردند که باغ های بهشت چیست؟ فرمود: مجالس ذکر و اجتماعاتی که در آنها یاد خدا و اهل بیت(ع) و امام حسین(ع) زنده شود.
امام رضا(ع) نیز فرمودند: «من جلس مجلسا یحیی فیه امرنا لم یمت قلبه یوم یموت القلوب». هر کسی که در مجلسی شرکت کند که امر ما در آن زنده می‌شود، دلش در آن روزی که دل‌ها مرده است، نمی‌میرد.
حضرت امام خمینی(ره) در این باره می‌فرماید: «الان هزار و چهارصد سال است که این منبرها، با این روضه‌ها و با این مصیبت‌ها و با این سینه زنی‌ها ما را حفظ کرده‌اند.»

